

aiguamoll
i senill

Miquel peris segana
castelló 1967

[Faint, illegible handwritten text]

"AIGUAMOLL I SERRA"
PRIMERS FORMS

[Faint, illegible handwritten text]

Depósito Legal: CS 163 - 1967

IMPRESA DE LA EXCMA. DIPUTACIÓN PROVINCIAL DE CASTELLÓN

*Amb coral penyora d'intim homenatge
d'admiració, al MESTRE de la poesia ver-
nacla BERNAT ARTOLA I TOMAS. ¡Que
Déu el tinga en la glòria on beuen a doll
la POESIA els esperits de sensibilitat su-
blimada!*

L'AUTOR.

about your program with the
of course in the case of the
with the program in the case of
of the program in the case of
in the case of the program in
the case of the program in

REPORT

of the program in the case of
the case of the program in

BRANCA L

CONTEMPLAR el vol de les gavines vora la mar Mediterrània és un gran goig si el que mira sap intuir els cercles i espirals que en el blau del cel tracen les encelades aus, xiuxiuejant-se paraules amorosides. Blau de cel i de mar al fons, remorejades onades i música de parla: Heus ací l'eterna poesia.

Tanmateix escumes batudes, planejar d'ocells i cridadissos xiulits trobareu en aquest llibre viscut riba mar per un poeta, per una ànima amarada de lirisme, d'ulls que sostoven la terra. Del mirall salpicat pel blanc de les potes de bou; de les marjals marginades de joncs i senills n'ha tret l'essència i ens l'ha rebotada plena de vibració a nosaltres.

Viu el poeta entre infants, l'envolten ingenuïtats i tendreses; fuig de tenebres i foscors i, rabent, va a cercar la claredat de la campa naturala. Per això l'enamoren les flors boscanes de les terres secatives, les clarors filtrades de les pinades, el refilar de les aus vilatanes, la picantor de les corrandes enamoradisses, la joia faústica de les commemoracions paisals, la polseguera dels camins i assagadors, les pantagruèliques festes baix l'ombra de l'emparrat endomassat de verdor de pòmpons, la monorrítmica frega de les cigales, la pau augusta de l'horta. De quan en quan, fuig de la bolangera de núvols on viu, per ensenyar-nos si més no, allò que ha copsat allà dalt el seu esperit per sirgar-nos a la ribera de l'emoció i del gaudi.

Les seues màgiques paraules ens menen a goig, al redós nostre, de tot allò que, distrets, no hem sabut

traure-li punta, com deiem. El seu sensualisme ho invadeix tot i ens fa tàctil i gustós allò que ens volta.

Han estat les terres de l'antiga Governació dellà Uxó, des de temps viver de poetes. Uns afincats, com el cavaller Jordi de Sant Jordi, vinclat al sud, als marges del riu Uxó que parteix la Vall de dalt de la Vall de baix, avui tot un poble. Emparentat altres, Jaume Roig, el gran satíric i misogin, amb Doménec Ros de Ursins, Senyor d'Onda, on florí una reculada escola de poesia aràbiga, abans de la reconquesta. A Sant Mateu, la capital del Maestrat, Narcís Arane de Oñate girava al castellà el conceptisme teològic dels Cants de l'altíssim i estrenu cavaller Ausias March.

Ben proper, entre l'enfilall de versadors a l'estil de Joan Bte. Valls i altres anònims, de bullangueres i bàquiques festes, de venustats crepusculars, entremaliadures de tot allò vist pel forat de l'humorisme, de col·loquiers satiritzadors de la vida llauradora i artesana del Castelló noucentista, sorteix un gran poeta, Bernat Artola, que junyit al fil ausiasmarquidà, ---així ho va proclamar primer Nicolau d'Olwer i després Unamuno---, ens ha deixat una obra encara per estudiar però que ha trascendit al gran públic. Quan un poble es fa seues les estrofes d'uns poemes és que un nou joglar de l'antigor ha encertat en interpretar-lo; així es farà difícil en l'esdevenidor tindre coneixença de les fontanelles primeres i del caixer de les sèquies per on recorren les fons de l'inspiració llur. Es l'ànima d'un poble que brolla reencarnada en la màgica paraula del seu poeta Bernat Artola.

Cal remarcar ara en este manoll de versos primers de Miquel Peris Segarra, el ressò de cadències i grafismes de vocables del seu avantpassat de les terres de la Plana; giren un i altre poema, dins del cercle d'uns dels caires de l'obra poètica d'Artola que arrabassa l'ermàs del novell poeta i l'ensinistra vers rieres i camins polsegosos, quan més no vers els envermellits crepuscles que coronen cims i collets propers, o bé pels retallats escumosos de la vora mar trepats de florejadades randes mentres pel cel corre l'Amor entre

cotonosos núvols d'enyoradissos grisos variats. Hom pensa que l'enyorança grisa duu al poeta a captar i expressar que és l'Amor; generós ens convida a compartir els daltabaixos, en esmunyir-se, amb belles paraules. No oblidem que el gris mai no contorneja el pensament que aleshores flutua entre ombres i clarors per poder arribar a la brillantor serena de la nuesa.

Malgrat certes deixalles floralesques que apuntença i enllà, es neguiteja en despullar-se al crivell de la puresa i, de retop, tornar el solc de la bellesa nua dins la línia juanramoniana enquimerat en l'etern afany de superació. Esperem que la rosa dels vents del nou poeta el durà pels viaranys de la veritat i la bellesa.

Ara, lector, fruiix-ne dolceses en estes pàgines prometedores d'un poeta de Castelló, la terra sempre florida d'esperances en els grisos que rumbegen tremolosos sobre el blau de la nostra mar.

ANGEL SANCHEZ GOZALBO

MISSATGE DE PAU

GERMANS:

Escolteu el que ens parla l'onada
quan la brisa s'engronsa a la mar,
abillant-se de blau...?
Enteneu la cançó de l'albada
quan desperta amb un ros badallar,
esbargint la foscor...?
I què ens diuen...? Missatges de pau...!
Fan pregó de l'AMOR...!

GERMANS:

Mai no heu vist a la verda enramada
al lleuger ocellet, piu-xiular...?
També canta, també, la pinada,
i tampoc no volem escoltar...!
Quin deler en cercar les fredors,
rebutjant el caliu de la llar,
oblidant les eternes blavors
del llis cel, de l'ocell, del pinar...!

GERMANS:

Lliberem-nos, volem com fa l'au,
recerquem la claror,
i cantem tots plegats a la PAU,
un bell himne d'AMOR...!

21—Novembre—1966.

CAMINS DE SOMNI

Camins de somni...! Qui puguera seguir-los
per deslligar-se d'aquest món material...!
Caldrà a tothora volar per assolir-los
i anar per ells cercant molsuda pau...?
Ja no vull els camins, vull les dreceres
per arribar més prompte al que és més alt,
puix sols allà trobem les cadernereres
que canten sempre i no enmudeixen mai...!
Jo vull volar, sempre volar com l'au,
i somniar... i perdre'm a l'espai!

1—Març—1965.

LLUNA PLENA

Aquesta nit, Lluna plena...!
El neguit ben lluny d'ací...!
Riu la mar per la donzella,
ploren els pins pel fadrí...!

Pel blau cel ja capdavalla...!
Mireu-lo, se'n va a dormir,
ja s'apaga, va esmortint-se
pel cim d'aquella muntanya,
però abans, per despedir-se,
ens dóna la bona nit:
Fa un esclafit de colors
dient-li adéu a la Lluna,
—¡donzella dels seus amors!—,
ambs tendror de colorins...!
I es posa roja, vermella,
¡ja aguaita per mar endins!

Aquesta nit, Lluna plena...!
El sol és un xic fadrí...!
Riu la mar per la donzella,
pel fadrí, ploren els pins...!

10—Març—1965.

POEMA EN ARGENT

En mig de la nit, la Lluna,
i al seu voltant els estels
que, tots a una, queixant-se,
ploreu llàgrimes d'argent...!
I ella es somriu, pentinant-se
amb quatre puntes d'estel...!
S'estava llavant la cara
amb l'aigua de la mar blava,
mirall de cristall d'argent...!
La Lluna, com és rodona
poc a poc, roda pel cel...!
Darrere d'ella, plorant-la,
resten molt trists els estels...!
Cansats se'n van a sa casa,
deixant-se camins d'argent...!

12—Març—1965.

L'HORA QUIETA

Tot és tranquil, és l'hora de l'enyor...!
Tot va dormint-se, i despertant-se el cor...!
Plau el silenci: ¡Es quan parla l'AMOR!
Jo vaig a soles pel camí sense flor...!
Les fulles seques, —¡records color de l'or!—,
són arrastrades en vespre de tardor...!

2—Abril—1965.

CANÇONETA DE PRIMAVERA

Una aravoga
plora a l'hivern,
una floreta
somriu a Abril,
i l'oroneta,
—vol d'embolics—,
fa una rialla
cercant son niu.
I allà en el cel,
la carcallada
de colorins...!
Jo, passejant-me
pels vells camins,
cante per fora,
plore per dins...!

10-Abril-1965

EL CANT DE LA SIRENA

Clara nit de Lluna plena...!
Jo, a la platja fent l'aguait
veient si puc escoltar
el dolç cant de la Sirena...!
Quan era jove, als quinze anys,
a mi em va fer la rondalla,
després no l'he oïda mai.
Fins l'albada vaig estar,
em va mullar una onada
i de fred em vaig gelar...!

Ai, qui puguera tornar
a ser jove i somniar
al caliu de Lluna plena,
tota la nit escoltant
el dolç cant de la Sirena,
l'etern mite de la mar...!

23—Abril—1965.

ESCLAT

No ho sé què em passa...! Aquesta Primavera
ha esclatat en mon cor la flor novella
enflocant amb colors la meua vida...!
Tot serà aguait de flor que viu un dia...?
Es veritat que el cor sempre és novell...?
Miracles de l'Eterna Poesia...!
La meua vida, per era, és elegia,
juna cançó que plora un fadrí vell!

28—Abril—1965.

EL BANY

Nuet de les despulles, ben nu de feble carn,
vaig prendre en nit de Lluna un bayn d'eternitat
en l'aigua tèbia i quieta d'una tranquil·la mar...!
¡Com t'acarona l'aigua vestit d'un despullat...!
El cel era, aleshores, d'estels ben estelat,
i l'ànima nadava i no es cansava mai...!

El cant de la Sirena a mi em va despertar
i vaig eixir de l'aigua al bany donant remat...!
¡Tan bé que jo em trobava en quieta mar nadant,
bronzejant-me de Lluna, farcit de dolça pau,
somniant a sobre molsa, volant com vola l'au,
vivint la POESIA, creuant l'obert espai...!
¡Quina enyorança em dóna el record d'aquest
[bany...!
¡Ja sóc altra vegada vestit de feble carn...!

Abril, 1965.

¡ANFÍTRITE IMMORTAL!

Fraus de tonyines amb fort tro de bramits
pregonen la nocturna cavalcada...!
Darrere d'elles, els caragols brul·lant,
són els tritons que, poc a poc nadant,
obrin el pas a colles de nereides
que enfloquen els camins, fent l'enramada
de flors vermelles d'anèmونا i coral...!
Per la mar llisa, llocs negres de galfins
amb raigs d'argent de Lluna aparellats,
arrastren la petxina nacarada
on va a la Deessa anfítrite mirant
espais oberts de Lluna, Mar i Cel...!
I al darrera de tots, van les Sirenes
dient-los galanies als Estels...!
Com canten amb sa dolça veu d'argent,
la Cançó de la Mar, la melodia
que ens fa riure i plorar al mateix temps...!

Cavalcada d'AMOR per Mar Llatina
només la veu, ¡qui pot!, de matinada,
quan la matèria dorm i el cor somnia
seguint camins oberts a la Mar Blava...!

Abril, 1965.

LLAGRIMES DOLÇES

I

La nit darrera l'he passada somniant
amb els volguts records de ma infantesa...!
I un món d'oblits he tornat a reviure
recorrent vells camins, on la tendresa
d'un maternal record s'ha fet enyor,
i he despertat amb llàgrimes plorant,
i he mullat la blancor del meu llençol...!
Les llàgrimes d'un somni mai no ofeguen,
són lluminoses, tenen blana dolçor,
són com l'escuma dormint-se a sobre molsa,
—saludant a la mar amb mig somriure—,
en un tranquil capvespre de tardor...!

4—Maig—1965.

DISSABTE DE MAIG

I

ENDREÇA A LA REGINA DE REGINES

(Amb motiu del VIé Centenari de la Santa Troballa)

Per cantar-li a la Verge ferma albada,
jo vull ser, aquesta nit, ben rondaller...!
Vull fer-me rossinyol, de matinada,
per comboiar a la Flor del meu Voler...!

MARE I REGINA: Vull desfullar-te flor
de pètals ben vermells...! La flor vermella
farcida de passió, esclata en mon cor
per Tu, bonica Flor sempre novella...!

Tu ets, Mare de Déu, ¡nostra MARETA!;
per als teus fills, ¡què dolça bressolera!;
lluminós FAR i ESTEL de la terreta,
perquè et volen al Grau, ets MARINERA...!

Sempre seràs, ¡SENYORA DE LA VILA!;
dels dos volguts Ravals, ¡LA RAVALERA!;
per ser l'Ama del Cel, ¡ets la REGINA!,
per viure a Castelló, ¡CASTELLONERA!

Blanc capollet d'Eterna Primavera
de tants i quants Perots, la llepolia...!
Font eternal d'Amor i Poesia,
per sempre i per a tots, ¡LA LLEDONERA!

II

ENDREÇA A LA REGINA DE LES FESTES

MISSATGERA D'AMOR...!

Sageta del cel blau, és l'oroneta...!
Cansada ve de l'hivernal Palau...!
Creuant la Mar, desperta al cor poeta...!
Mon cor, ferit d'Amor per la sageta,
saluda a Abril, el mes que més li plau...!
Fent embolics, fa joia al meu trist cor...!
—¡Anar-i-vindre, bategar missatger,
plany i cançó, viatgera elegia...!—
En un Roser se'n riu novella Flor...!
Dóna el neguit son sospirar darrer...!
Respira a doll l'Eterna Poesia...!
Llavors, mon cor... ¡batega cançoner!

.....

Missatgera d'Amor, sou Vós Regina...!
Novell poeta, per fer-vos festa avui,
vos cantarà cançó de la terreta
perquè és de Castelló i... ¡per ser fadrí!

III

DISSABTE DE MAIG

Canta en el cel de Maig la Lluna plena,
riu en les branques la Flor del Taronger,
i la brisa de terra ve farcida
de feréstecs flaires que volen vore mar,
engronsant vermelles roses d'un Roser...!
Tot és cançó a la Plana beneïda;
l'onada fa rondalla a Mar Llatina,
l'aravoga plora AMOR, —líríc plorar—,
un rossinyol canta albada a una REGINA
que és a sa TRONA baix l'esguard d'un lledoner,
i el tendre cor de la xica fadrina,
rep la cançó d'Amor, la melodia
que li canta el xic fadrí des del carrer...!
L'Amor, aquesta nit, és Poesia;
l'Amor, aquesta nit... ¡és cançoner!

Amb la llum de la cua d'un estel
s'ha encés dintre del cor la llàntia viva
que tots els fills de Castelló portem...!
Quants cresols hi han avui penjats del cel...!
La nit de Maig a passejar convida;
com és dissabte, demà... ¡ja dormirem!,
la Festa de la Rosa és llepolia
per als fadrins, casats, fins per als vells...!
Eixim tots a escoltar: ¡Canta l'Amor...!
Ix d'una gola cançó napolitana
que enflocant-se d'un ram de belles flors

i amb l'ajuda d'un raig de Lluna clara,
—!plena harmonia!—, apleguen a un balcó,
on en silenci, darrere la persiana,
batega un cor de dona enamorada
que, amb mig somriure, rep la galania
que li ofrena el seu donzell amb tot el cor...!
L'Amor, aquesta nit, ¡és Poesia!;
L'Amor, aquesta nit... ¡vol fer-se flor!

La Festa de la Rosa és alegria
que tots arreu rebem amb il·lusió,
duo d'Amor que canta un madrigal
on la música és l'esclat de dos capolls
que en Primavera s'obrin a la vida...!
Tots els dissabtes, ací, hi han Jocs Florals,
on cada dona... ¡la més bella Reginal!,
on cada jove... ¡guanya Flor Natural!
Sols per a mi la Festa és elegia,
un emotiu record d'un vell voler...!
¡El neguit lluny de mi que avui em fa nosa!
¡Què bonica és la Festa de la Rosa
quan esclaten dos capolls en un Roser...!
L'Amor, aquesta nit... ¡és Poesia!;
L'Amor, aquesta nit... ¡és rondaller!

Dissabte de Maig, 1965.

CASTELLS DE MOLSA

Quins castells fan més “bonicos”
els xiquets a vora mar,
a l'estiu, quan s'entretenen
abans de prendre un llarg bany...!
Amb molsa i amb quatre canyes
tot el matí són jugant,
vivint un món d'il·lusió,
¡vivint la guerra amb la pau!
De sobte arriba una onada,
—¡dent d'escuma de la mar!—,
i s'escaroten i riuen,
i el castell de molsa... ¡cau!

Quins castells fem en la vida
els hòmens, quan ja som grans...!
Ve una neguitosa onada,
s'enduu el castell per davant,
i anem rodolant la Vida
sense il·lusió, pegant bacs...!
I un dia, ¡no sabem quin!,
que arriba més prompte o tard,
ve la Mort amb sa corbella,
ens pega bon cop de falç,
i tots plegats fem la roda,
i ballem un Ball Rodat...!
La Mort i la Vida són,
onades de negra mar...!

1—Juny—1965.

CONVERSA DE MARINERS

- Com està el món, “Calicanto”?
Quin temps ens farà demà?
—Aguaitem el Montsoliu,
segur que ell ens ho dirà.
—Les senyals són de tempesta,
¡quin castell s'està adreçant
per dalt de la serralada,
sembla que siga un gegant...!
—Totes les senyals són d'aigua,
ben cert que demà plourà!

Benaurats els mariners
puix saben quin temps farà!
Sempre el temps que fa endevinen
i mai no s'enganyaran!
Jo, les tempestes del cor
mai no puc endevinar,
i navegue pegant tombs
per una moguda mar...!

7—Juny—1965.

A VORA MAR

El sol ens fa cançonera
rondalla de colorins;
juguen a la bolangera
per la mar llisa els galfins,
i amb nacarada bromera
s'ensabonen els blancs pits;
canten sa cançó darrera
bandades de teuladins
i borratxos d'aigua blava,
estàtics, ploreu els pins...!
La Lluna, —fadrina vella—,
ja aguaita per mar endins;
la nit va obrint la portella
despertant als cors fadrins,
i l'escuma riallera,
—randa que guarneix la mar—,
cansada se'n va a sa casa
puix té pressa per sopar
i de seguida a dormir:
¡No ha deixat de bellugar!

En vespre de primavera
a mi em plau de passejar,
i en lírica borratxera,
¡mai no em canse de mirar!

15—Juny—1965.

CANÇO DELS TRES CORS

A soles baix dels pins, l'ànima nua,
farcida està d'espiritualitat;
un paisatge argentat de plena Lluna,
i un deler delerós d'immensitat...!
Despert somnia el cor enamorat...!

Per tot arreu glateix aeri polsim
dibuixant novelles formes a l'espai;
bruixots pareixen els troncs d'estàtics pins,
i l'onada s'atura amb mig desmai...!
Despert somnia un cor enamorat...!

Va cercant i recercant adelerat,
—¡quina veu més mesteriosa té la nit!—
amb fam i anhel, on viu l'eternitat
sentint sublim ressò dintre del pit...!
Despert somnia mon cor enamorat...!

10—Agost—1965.

13—Agost—1965.

TEMPESTA

El fredolí paisatge ja es tapa amb groga manta,
cavalcada de núvols ressona en el capvespre,
els llamps i les centelles encenen l'horitzó,
el sol, poruc, amb presses i tremolós, s'amaga...!
¡Tempesta de tardor! Avui tindrem un vespre,
reialme de tenebra més negre que un tió...!

La malifeta esclata bufant molt fort el vent,
un abatoll de llamps per tot arreu sorgix,
malaurats esperits comboien el ressò,
cormulls de negres formes falquen el firmament,
com ànimes en pena s'entortillen els pins
en dansa espiritada per música de trons...!

Ballen la bolangera estols de fulles seques,
ja s'obrin les aixetes i l'aigua plou a cànters,
abatollant-se roden pels cingles els cantals,
la veu de la tempesta ressona sense presses,
mig apagat cresol dibuixa formes vagues,
sublim és l'espectacle que veig pel finestral...!

Ja sóc altra vegada al regne de la llum,
què neta la pinada, quins flaires ens duu el vent,
com baixa l'aigua roja pels màrgens i barrancs,
s'ha esbargit la tronada com s'esbargís el fum,
què netedat més blava avui té el firmament,
només... ¡l'alzina morta cremada per un llamp!

13—Agost—1965.

A UNA FLOR

Matinera tu ets, Flor d'Ametler...!
Amb corruixes d'amor surts a la branca:
L'Etern Missatge encara no s'atansa
i amb colorins abilles nu febrer...!
¡Que et lliure Déu de fer cap malanança!
Torna-te'n on jeu la Primavera,
puix si t'albira el malaurat neguit
que gelat ronda sa cançó darrera,
serà la teua vida, eterna nit...!
¡Amaga't que et farà malastrugança!

18—Agost—1965.

CEMENTIRI DE PINS

Nuets llurs cossos pels cops de destraldades,
—¡queixals de dur acer, fam sublimada—,
jeuen els pins de virginal pinada
glatint encara llur sospirar darrer.
En llit de costra i saba calcinades
pel sol calent d'un estiu bandoler,
resta mon cor rebent les dentellades
d'una cançó que canta un masover...!

31—Agost—1965.

PRESSENTIMENT

Cauen de pressa els fulls del calendari
tallats pel vent del temps, com fulles seques;
van albirant-se els tardorencs capvespres
que abillaran la terra amb groc sudari...!

I caurà l'aigua i es mullarà la terra
d'una blana humitat que és font de vida;
i negra boira de sentiment farcida
farà a mon cor plorar l'amor darrera...!

.....

En vespre de tardor, mon cor delera;
per un perdut amor, mon cor sospira.
Tallant cel gris, el vol de la falzia,
se l'emporta on renaix la Primavera...!

6—Setembre—1965.

ENYORANÇA

Plau el silenci, tot em parla d'amor...!
Blana catifa d'encisadora pluja...!
I és trist mon cor, tot lleu soroll l'enutja
en l'hora quieta d'un vespre de tardor...!

Per baix dels arbres, —blana catifa d'or—,
resten fulles de grocs fent estolades;
les fulles de mon cor són abrasades
en l'hora quieta d'un vespre de tardor...!

També abrasa, també, l'emotiu vespre
vora al caliu amable de l'enyor
—oh dolç record que el feia lluny per sempre—
en l'hora quieta d'un vespre de tardor...!

Jo li demane al vent sa ventallada;
jo li pregue a la pluja sa fredor.
Llavors, mon cor, farà una riallada
en l'hora quieta d'un vespre de tardor...!

7—Setembre—1965.

AMOR...!

En Primavera
mon cor delera...!
Canta en la branca
la flor novella
cant d'esperança...!
Novell AMOR...!

Quan ve l'Estiu,
—temps de calor—,
tot el món canta,
tothom se'n riu...!
La benaurança
ens ha dut l'AMOR...!

A la Tardor,
boira en el cor...!
Plora l'arbreda
catifa d'or...!
Les fulles seques
s'emporta el vent...!
Trista és la pluja,
tendror de vespres,
plau l'enyorança
per un AMOR...!

Ja ve l'Hivern,
blana blancor...!
Mon cor rebutja
lletja fredor...!
Malastrugança...!
Ja és lluny l'AMOR...!

16—Setembre—1965.

A LA FI EL VAIG TROBAR...!

Jo vaig escriure un nom damunt de l'aigua,
—cristall blau de la mar—,
i una lleugera, matussera onada,
de pressa el va esborrar...!
El vaig escriure a sobre fulles seques,
—blana catifa d'or—,
i a la tardor, en ventallós capvespre,
el vent se'l va emportar...!
Llavors, en el dur gel vaig intentar
escriure el nom AMOR,
i del fred vaig rebre dentellada,
i quasi em vaig gelar...!
I vaig provar d'escriure'l a la flama,
símbol de la passió,
i d'un cop, brusenta foguerada
ni cendra va deixar...!
Jo vaig voler gravar el nom en pedra
a cops de mon trist cor,
i no vaig assolir la meravella:
no va restar l'AMOR...!
I en Primavera, el vol d'una falzia
creuant la blava mar,
assagetant mon cor va obrir ferida,
i AMOR va despertar...!

23—Setembre—1965.

EL NOSTRE CAMPANAR

Estàtic fadri vell, brot de la soca,
fill d'aquest poble treballador, lleial,
s'alça en mig de la Vila i, com pertoca,
mai no s'oblida dels seus volguts Ravals...!
Sa cançonera testa és Far i Estel,
amb un immens deler cura sa LLAR,
sense cansar-se mai mira el blau cel
escampant als quatre vents sons eternals...!

Una crida a la vida, cançoner,
fa quan pregona la nosta Festa Plena...!
I no n'hi ha al món un FADRI més pregoner,
quan badalla despertant-nos, matiner,
al veïnat en dia de Madalena...!
I la novella brisa marinera
llava sa cara, i esclata rialler
com el capoll novell en Primavera...!

En dissabte de Maig, ¡vol ser poeta!
I després d'escoltar amb emoció
les serenates que els fan a les fadrines
enamorats donzells baix dels balcons,
s'encén apassionat per la fadrina
que passeja pel cel clara claror...!
Vol rondar i... ¡no pot!: Té melangia,
plorant l'emotiu record d'un vell amor...!

Llavors, borratxo el nostre Campanar
per les flaires que li dóna el taronger,
enamorat etern de la Sirena,
per vore si la veu, ¡guaita la mar!,
no deixant de mirar, —com la pitera—,
veient si albira a la flor del seu voler...!
I canta al cel de Maig la Lluna plena...!
I vol ser i... ¡no pot ser rondaller!

Si el fill de Castelló vol a sa terra,
el Fadri de la Vila, ¡és el primer!;
el nostre Campanar és Cap de Guaites
i així serà puix restarà el darrer
per una eternitat, abans d'anar-se'n,
mereixent que el coronen de llorer...!
Sa cançonera testa és Far i Estel
i, encara que és de dur com ho és la pedra,
té el cor més bla i sucós que ho és la bresca,
té el cor més ensucrat que ho és la mel...!

No et canses, Campanar, d'atansar cel
amb delerosa fam de LLIBERTAT...!
No oblides, Campanar, que ets Cap de Guaites...!
Tu ets castellanenc de veritat...!
Fill d'aquest poble per sempre lliberal,
¡la llàntia viva de nostra llar pairal...!

26—Setembre—1965.

BENEDICCIÓ DE TAULA

Amo i Senyor de tot el que hi ha al món:

¡Siga el teu nom lloat per tot arreu!

Beneïu a aquesta vostra llar;

aquests queviures de cor vos agraïm,

de l'orfe i desgraciat siga-ho l'empar...!

Als malalts de cos i ànima, cureu;

per als germans, santa fraternitat...!

A aquells que tenen fam, doneu menjar;

a aquells que menjen bé... ¡doneu-los fam!;

als nostres morts, gloriosa eternitat...!

Als que hui són lluitant doneu la PAU,

i als pobles oprimits... ¡la llibertat!

27—Setembre—1965.

PLOU I FA SOL

Un blanc celatge s'estén semblant llis vel,
angèlics esperits fan malifetes
ragen a doll les celestials aixetes,
cau l'aigua a cànters pels canalons del cel...!

Juguen joiosos amb boles de cristall
i cristal.lines són llurs riallades;
de quan en quan, roden espiritades
per música de trons i llum de llamps...!

I es vesteix de cristall la mare terra,
puix va desfent-se en aigua el cotó-en-pèl;
de sobte un raig de sol desgarra el tel,
banyes de caragols riu la desferra...!

Quan Natura s'enfloc a amb colorins,
jo plore una elegia cançonera;
què "bonico" és el camp en Primavera,
despert somnia el cor quan ve l'Abril...!

15—Octubrer—1965.

CANÇÓ DE BRESSOL

Dorm, fillet, dorm,
que la mareta
vol fer-te non...!

D'aquest "bonico" angelet
jo vull ser la bressolera...!
Què ros és aquest xiquet
que ens ha dut la Primavera!

Dorm, fillet, dorm,
que la mareta
vol fer-te non...!

Qui et farà un voladoret
enflocant-te una canyeta...?

Com jugarà el meu fillet
quan li'l faça sa mareta...!

Dorm, fillet, dorm,
que la mareta
vol fer-te non...!

No plores, fill meu, no plores,
que no et voldrà Jesuset...!

No menjaràs coca amb molles,
ni tindràs voladoret...!

Dorm, fillet, dorm,
que la mareta
vol fer-te non...!

.....
Ai, qui puguera tornar
ser al braç de la mareta...!

Volguda maredeueta,
com enyore ton bressar...!

Dorm, fillet, dorm,
que la mareta
no et farà non!

22—Octubre—1965.

CANÇONETA

Intimitat de la nit
primera de Primavera...!
Rodant pel cel, fent camí,
passeja la Lluna plena...!

Sobre aresta cantelluda
d'onada de vent garbí,
per festejar a la Lluna
cap amunt puja un fadrí.
Ja fa molts anys que l'Estel
a la fadrina argentada
li fa l'embuc, quan el cel
badalla a la matinada;
i la Lluna, carassera,
quan passa pel seu costat,
sempre li gira l'esquena,
¡l'Estel d'amor ha plorat!

Estelets van a l'Escola
que tenen al firmament;
la blanca Lluna tremola,
puix va despertant-se el vent.
La pobra està peneïda
del que li ha fet a l'Estel;
con no vol restar fadrina,
¡seguix passejant pel cel!

.....
Estel pregoner d'albada,
no et canses de festejar:
La Lluna és enamorada,
¡segur que amb tu es vol casar!

25—Octubre—1965.

CANÇONETA PER A XIQUETS

Pel cel passeja la Lluna,
a la una...!
Troba a un Estel cavil.lós,
a les dos...!
La Lluna no li diu res,
a les tres...!
¡L'Estel son blat no el pot batre,
fins les quatre...!
¡A la una, a les dos, a les tres i a les quatre!

27—Octubre—1965.

CANÇONETA EN BLAU

Blau és el cel,
blava és la mar,
d'argent l'Estel
que em fa plorar...!
Blaus els gemecs
de blava onada,
blaus els batecs
de la mar blava...!

Pel llis palau,
canta l'albada
blaves clarors,
llises blavors,
de matinada...!
Dolç despertar
d'un somniar
farcit de blau...!

No hi és l'Estel...!
Blau gemegar
de blava onada,
blau bategar...!
Rossa és l'albada,
blau son mirar...!
Blau és el cel,
blava és la mar...!

8—Novembre—1965.

JOCES DE XIQUETS

Quin soroll fan els xiquets
abans d'entrar a l'Escola...!
Una veïna tremola
pels jocs d'aquells dimoniets...!
Només fan que... ¡polsiguera!
La sang no arribarà al riu...!
Un món d'infants em somriu,
i em gire un poquet d'esquena.

Els menudalls, —¡ne són colla—,
juguen a la bolangera,
i riuen, rodant la roda,
cantant a la Primavera...!
Altres ballen trompa i tella
o juguen als "cartonets"...!
Jocs de xiquets...! Meravella
dels senzills jocs d'infantesa...!
Com corren amb lleugeresa,
pel pati, els més majorets...!

Uns altres juguen al "boli",
i amb un bon mànec de fusta
peguen fort a una barrusca...!
Quiet soroll de bassa d'oli...!
Jo sóc reblit de tendresa...!
Comboie a un món virginal...!
I en mon cor esclata encesa
flama d'amor eternal...!
I recorde ma infantesa
passejant-me, paternal...!

10—Novembre—1965.

NADALA

Pastorets, veniu...!
Voreu un Estel
que dorm al caliu
de l'Ama del Cel...!

La nit tremolava
gelada de fred...!
Damunt de la palla,
jeu nu Jesuset...!

Colles d'angelets
pels camins del Cel,
porten al Xiquet
¡llesquetes amb mel!

Pastorets, veniu
i al que és nat voreu...!
Mirant-lo, ¡somriu
la Marededéu...!

Es ros com l'albada,
tan blanc com la neu,
més dolç que la veu
que té l'estimada...!

La Verge, filava;
son fillet, dormia;
Sant Josep vetllava,
i la neu... ¡caïa!

Veniu tots, veniu...!
Vorem un Xiquet
que, dormint, somriu
¡gelant-se de fred!

22—Novembre—1965.

CANÇÓ NADALENCA

Vinga-ho tots plegats
i anem a Betlem,
que el Xiquet ja és nat...!
¡Vinga-ho i el vorem!

Damunt d'un muntó de palla
quasi geladet de fred,
més ros que la rossa albada,
està dormint Jesuset...!

La blanca llana d'ovella
la Verge estava filant,
Sant Josep fa l'escudella,
i el Xiquet, quietet, somniant...!

Vinga-ho tots plegats
i anem a Betlem,
que el Xiquet ja és nat...!
¡Vinga-ho i el vorem!

La mareta li fa un bres
que serà... ¡una meravella!
Son pare li dóna un bes
i li diu a cau d'orella:

Si el bres te'l fa la mareta
perquè tu no passes fred,
jo et faré la bressolera
per a engronsar-te, fillet...!

Vinga-ho tots plegats
i anem a Betlem,
que el Xiquet ja és nat...!
¡Vinga-ho i el vorem!

La Mare de Déu brodava
i el Xiquet mamar volia,
i son pare l'engronsava,
i fora, la neu... ¡caïa!

Vinga-ho tots plegats
vinga-ho i el voreu...!
El Xiquet que és nat,
¡és el Fill de Déu!

24—Novembre—1965.

NADALA CASTELLONENCA

Un FADRI cantava...!
Un Estel, reïa...!
La Lluna ballava
folla d'alegria...!
Castelló pregava
un Ave Maria...!
La Verge esperava
al fill venia...!

Com corren les tarongeres
sense por al fred ni al vent...!
No volen ser les darreres
en vore aquest Naixement...!

El Campanar de la Vila,
—que encara és fadrí i templat—,
per festejar aquest dia,
¡la testa s'ha engarlandat!

Els estels piquen batzoles
i els angelets, panderetes.
I un molt bordet que és a soles,
¡repicava castanyetes!

Què li dareu al Xiquet
que ja és nat a la coveta...?
Jo, les sopetes amb llet...!
Jo, de mel... ¡una gerreta!

Un xicot que és pastisser
li porta madalenetes...!
Llauradores...! un dossier
de boniques nadaletes!

No li manquen pastissets
ni altres moltes llepolies;
fadrines i fadrinets,
li ballen... ¡marineries!

Sant Josep, molt satisfet,
—¡hui vol ser "castellonero!—,
al coll li posa al Xiquet,
mocador "madalenero"...!

Un FADRI cantava
festejant el dia...!
La Lluna ballava
folla d'alegria...!
Castelló, sopava...!
Un Estel, reia...!
La Verge brodava,
i Jesús... ¡dormia!

25—Novembre—1965.

NADALETA

A la gelada coveta
vora el poblet de Betlem,
ha florit la nadaleta...!
¡Vinga-ho tots i la vorem!

La nadalenca floreta
més blanqueta que la neu,
aquesta flor boniqueta,
¡és l'infant que ens ha dut Déu!

Per dar-li a una pastoreta
penyora del seu voler,
un pastor vol la floreta,
¡vol fer-li a l'AMOR, dosser!

La bella Verge Maria
que té cura del Xiquet,
engronsant-lo, somreïa,
i li diu al pastoret:

“D'aquesta floreta blanca
només sóc, la bressolera...!
Ves, cull-la d'aquella branca,
mira-la, què cançonera...!”

I en un vell, semat roser,
va esclatar... ¡rosa vermella!
L'AMOR, va fer... ¡meravella!,
Déu va ser el jardiner...!

26—Novembre—1965.

MARINERET DE CASTELLA

Mariner, marineret
que te'n vas cap a Castella
i et deixes la Mar Llatina:
No et fa dol deixar la Mar...?
No voràs ja a la gavina
estàtica, somniar
somnia de xica fadrina
volant pel quiet ribamar...!

Mariner, marineret
més ros que la rossa albada,
d'ulls blaus de dolça mirada,
—¡melós i quiet parpellar!—,
tan blaus com la blava onada...!
Jo crec que albire el secret
d'aquest nadalenc viatge
de ta blava juvenesa:
En tos ulls t'endús encesa,
—¡blaus estels d'un albirar!—,
el foc de la NOSTRA MAR
per calentar l'erm paisatge
de la terra castellana,
portant-li l'Etern Missatge,
per vore d' enamorar-la
amb el blau de ton mirar...!

Mariner, marineret
que te'n vas cap a Castella:
T'emportes la meravella,
¡la blavor que té la Mar!

28—Desembre—1965.

CONTALLA PER A INFANTS

A l'olivereta de llavor grossal,
sofrida garlanda d'una esquerpa terra,
que amb el seu company mollar ametler,
de verdor enfloquen les valls i els bancals
pujant de vegades, —i“bonico” dossier!—,
fins al més amunt d'antiga desferra...!

.....

L'hereu del fermós Ducat de Fadrell
és a la muntanya caçant rabosins,
corrent molt joiós sempre cara al vent...!
Va eixir ja fa dies del seu Castell Vell,
per volar a doll, com pel firmament
ho fan a tothora lleugers teuladins...!

Són per les talaies, remorosos pins...!
Acaronant foies, la verda olivera
junta a l'ametler...! El templat donzell,
cercant una font pels feréstecs camins,
s'atura de sobte: Vora una drecera
manté un parlament amb dos arbres vells...!

Dis-m'ho, olivera d'arrugada pell,
no estàs ja cansada del dur treballar...?
Ja tens poques fulles i et manquen cimals,
ets ja ben malmesa, com el Vell Castell
que es passa les dies al cim d'un tossal
rebert la carícia que ve de la mar...!

Si fillet, sóc vella; però, què puc fer...?
No tinc a ningú; m'he quedat a soles
en mig d'un bancal d'aquesta muntanya,
sols amb companyia d'un vell ametler,
rugosa, pansida, mig morta, gelada,
només amb la joia del vol de terreroles

que, de matinet, quan s'alça l'albada,
plenes de corruixes mamprenen el vol
dient-nos bon dia, foradant les boires
de blanc cotó-en-pèl, lleugera flassada
que de nit ens tapa, —¡falòries!—,
obrint els camins per on vindrà el sol,

el fadrí daurat que a l'olivereta
i al vell ametler, ens dóna el caliu
per passar l'hivern, calor de la llar
on surt l'enyorança de la juvenesa,
dels amors llunyans de l'ombrós estiu...!
I els dos, melangiosos, finim per plorar...!

I tu, ametleret, què em vols dir, no res...?

I amb veu brancallosa gelada de fred,
—vora d'un parat—, parla l'ametler.

La vella olivera, corbada pel pes
dels anys que ja té, escolta amb deler
allò que al donzell li diu "l'agüelet"...!

Que l'hivern, Senyor, ja es va fent molt llarg;
les nits mai no acaben i els dies són curts
i gràcies, que sempre està al meu costat
aquesta olivera...! Com jo m'alço tard
als jorns de l'hivern, per ser malaltús,
em dóna recer son brancam pelat...!

Si fóra més jove, amb ella em casava...!
Com treballaria, llavors, a destall...!
Mes ara, Senyor, som els dos tan vells...!
Ja només podem menjar casolana
escudella i boquimolles sopes amb all,
mai no llonganissa de l'ample budell...!

I aquell jovenall, l'esforçat donzell,
com tenia el cor més bla que la bresca,
tan sucós i dolç, ¡com si fos de mel!,
se'ls va endur als dos al seu Castell Vell,
ben prop de la mar, oberta finestra
farcida de blau, la color del cel...!

I al recer millor del jardí ducal,
a l'olivereta i al vell ametler
en un cara-sol tornen a plantar,
on viuran tranquils...! Per un finestral
reben el caliu d'un sol mariner
que tots els matins desperta a la mar...!

Vols dir-nos, poeta, què li va passar
al nostre donzell...?

Una matinada,
l'hereu del fermós Ducat de Fadrell,
amb més de cent moros, valent, va lluitar...!
Ben de matinet, al rompre l'albada,
vora les murades del famós Castell
l'afilada espasa del forçut donzell,
va matar molts moros, quasi més de cent...!
Ell també va caure, sense gemegar,
com li pertocava per cabdill valent...!
I a l'ombra volguda del seu Castell Vell,
sa blanca animeta... ¡a Déu va volar!

I reblit de glòria, al Cel se'n va anar
amb la lleugeresa d'un vol d'oroneta
que, cercant AMOR, vola juganera,
—despertant al cor dormit del poeta—,
quan somriu amb joia jove primavera,
seguint vells camins oberts a la mar...!

XIQUETS I XIQUETES: Nostra pairal LLAR,
per sempre serà... ¡el lloc de FADRELL!
El malmés Castell que és a la muntaya,
el va fer el Duc per guaitar la mar,
per a defensar la nostrada PLANA
d'aquells sarraïns que amb goig van matar
son volgut fillet, malanat donzell...!
Si butifarró ve de butifarra,
també de carrer vindrà carreró
con ve guitarró del nom de guitarra:
"Xicotet" Castell vol dir CASTELLÓ,
¡l'enlairat CASTELL de l'amada PLANA!

28—Gener—1966.

ALBADA DE MADALENA

Voltejen, falagueres, les campanes...!
Abatollant-se, repiquen els badalls...!
A l'espandanya de properes muntanyes,
—¡somris de cingles!—, ressonen els tossals...!
Campanes de la mar, —¡brams de tonyines—,
fan duo amb el brul·lar dels caragols...!
Sons de la mar, —¡remors d'aigües marines—,
s'enfloquen, matiners, amb daurat sol...!
La nostra Plana, guarnida de palmeres,
planer joquer on jeu el taronger,
també repica l'esclat de flors novelles
al dematí d'un jorn ben falaguer...!

I l'esbandida palmera és pentinada
per la lleugera brisa marinera;
cançó de colorins canta l'albada,
quan ens desperta novella Primavera...!
Els jovenalls capolls, en els rosers,
per comboiar també la Festa Plena,
novelles flaires li donen, cançoners,
al ros albor d'un jorn de Madalena...!
I corre per la sèquia l'aigua clara
adreçant-se a l'arrós, on el senill
es mira, vanitós, sa llarga cara,
quan ix el sol trencant el llís spill...!

I el gegantí FADRÍ que té la Vila,
que per la festa hui és més matiner,
ens solta uns esclafits dient "BON DIA",
i esclata amb carcallades, rialler...!
Ben prop d'aquesta Vila beneïda
que té a la Verge per Mare i per dosser,
pel goig dels seus fillets riu la Regina
joiosa baix l'esguard d'un lledoner...!

9—Febrer—1966.

EL VENT

Clapint desperta el vent tallant arestes
bufant amunt i avall sense senderi...!
Bramen de nit a cops, fotent-se empentes,
gemecs d'un clam d'esperitat misteri...!

Se n'entra pels badalls de les finestres
despertant a la vida als cabirons
que, tremolosos, ganyolen sons feréstecs
com fusta rosegada pels corcons...!

S'arremolinen estols de fulles seques,
—¡retalls verds de l'estiu que s'han fet grocs!—
voràgine farcida de desfetes
per on se'n van despulles d'arbres morts...!

.....
També mon cor és sorollat amb força
pel ventallar del vent de la passió;
la solitud d'una oració el conhorta,
però el neguit... ¡la deixa en un racó!

12—Febrer—1966.

PEL TRASPAS DE LA MARETA...!

Se'n va anar, parpellant, com la llum que s'apaga,
com la flama de ciri sorollada pel vent,
com la roja rosella ferida per la dalla,
com l'Estel argentat quan talla matinada
pujant pel firmament...!

Volant amb lleugeresa, —¡com ho fa l'oroneta
quan ve a la Primavera cercant novells amors!—,
també tallant cel blau, joiosa, ta animeta,
cerca la Llum Divina, com blanca palometa
delerosa d'albor...!

Te'n tornes al caliu del pitral maternal
on serà sempitern l'esclat de rossa albada,
on la cançó de bres de terra valenciana,
—¡cançó de la infantesa!—, bressa son eternal...!
Adéu siau, mareta, que ben de matinada
amb joia fas volada pujant--te'n cap al Cel...!
D'ara en davant, mareta, rebré dolça mirada
ja que hi seràs per sempre... ¡un parpellar d'estel!

14—Febrer—1966.

A la Regina Carmela Virgili Traver,
del més rendit vassall.
Festes de la Madalena, 1966.

SOMNI D'AMOR

Bella Regina, novell capoll de llum
que al Roser de l'Amor surts cançoner...!
Vermella flama que sense foc ni fum,
t'encens enguany pel goig d'íntim deler...!

Dolç parpellar d'Estel quan ve l'Albada,
quiet somniar d'onada marinera,
ferm bategar de dona enamorada,
subtil garlanda floquet de Lledonera...!

Somni d'Amor d'ulls negres i pell bruna,
estàtic vol d'estàtica gavina,
blanc bellugar de marinera escuma,
flairós missatge que ens du la Mar Llatina...!

Gentil donzella pregó d'un albirar,
sublim Gaiata, flor verge d'un Roser:
Dona'm, si et plau, un raig de ton mirar
i restarà mon cor ben falaguer...!

Esclat joiós de Flor castellanera
que fas més blau al cel en sa blavor...!
Ros despertar de jove Primavera...!
¡¡LLUM ETERNAL DEL REGNE DE L'AMOR!!

Madalena, 1966.

A LA MARJAL, BEN PROP DEL RIBAMAR...!

A la vesprada d'un jorn de Primavera,
quan al blau l'assageten les falzies
i el cor novell rep tendres galanies
que diuen, als rosers, roses vermelles,
jo, recolzat al tronc d'una figuera,
a la marjal, ben prop del ribamar,
sóc encisat rebent cançons novelles
que em canten les onades de la mar...!

I escolte allò que diu la blava onada,
puix jo ja entenc la veu de blau parlar...!
Mon líric cor somriu ferm bategar
quan veu l'estàtic vol de la gavina,
que vola com si fóra enamorada
d'aquella blanca escuma riallera,
etern somrís de blava Mar Llatina,
blanc bellugar de l'aigua juganera...!

A la mar llisa, —¡dents blanques d'una serra!—,
veles llatines que tornen de peixcar,
on mariners d'ulls blaus, —¡blau de la mar!—,
miren joiuosos l'estol de blanca escuma,
recte camí que els porta cap a terra,
on els rebrà la marinera bruna
que és a la platja cansada d'esperar,
puix és zelosa d'un esclatar de Lluna...!

Poc a poquet se'n riu la fosca clara
abillant-se amb un vel d'intimitat...!
Per l'horitzó, l'Eterna Veritat
amb força canta rodona Lluna plena...!
I es fa més tendra la veu de blava onada...!
Ja el cor despert, comença a somniar...!
I un matiner estel al cel parpella,
mirant-se al quiet mirall, en quieta mar...!

Jo era cansat de recercar camins
per anar on viu allò que és eternal,
i a la vesprada d'un jorn primaveral,
a la fi vaig trobar aquell que em du
al món del somniar...! Jo, com els pins,
que estàtics viuen sempre cara la mar,
amb l'esperit de carn sempre ben nu,
rebut l'ombrós caliu d'un ribamar...!

10—Març—1966.

DIVENDRES SANT

Les grises hores un caire lent davallen
al dematí d'un jorn: Divendres Sant.
Al so de la cardina, hui no ballen
les sagetes que ahir, el cel creuant,
ens parlaven d'amor...!
Muntó de núvols, abatollant-se al cel,
juguen a un "sabuquedo" d'embolics...!
Remoroses grisors, —¡brut cotó-en-pèl!—,
per l'horitzó bateguen fermes clapits,
penyora de dolor...!
S'han amagat, porugues, les gavines...!
Llampega al cel la cua d'un rellamp...!
La pluja cau...! Les roses, esmortides,
s'amaguen llurs colors fugint del bram,
mostrant-nos sa fredor...!
Però... ¡mireu com ja riu Sant Andreu!
Per un badall del cel ix raig de sol...!
Desfent-se amb colorins dóna a la Creu
flaire primaveral, goig d'un consol
rebem del Redemptor...!
Plora vermella saba el tamarit
pel cop de l'aixadella marjalera...!
També mon cor, pel blau del cel ferit,
plora cançó quan ve la Primavera,
abillant-lo d'enyor...!

28—Març—1966.

L'ANEMONA

Flor vermella que surts a la branca
cantelluda d'un roc mariner:

Quan jo et veig, un caliu de recança,
obri, en cor mustegat, un deler...!

Quan jo et veig tan vermella a la roca
bategar al caliu de la mar,
quan tos pètals vermells l'aigua toca,
més t'encens per l'afany de besar...!

I l'escuma segueix juganera
quan albira el desig passionat,
i amb sa randa et cubreix, falaguera,
ofegant mig somrís amagat:

Tu em recordes l'amada donzella
que al recer d'emparrat marjaler,
m'encenie amb un bes, meravella
d'un capvespre d'Abril cançoner...!

29—Març—1966.

B A T E C E T E R N

Quan la sageta de l'atzur ja cerca,
tallant cel blau encisadores fites,
també mon cor farcit d'enyor recerca
meloses flaires de molsudes fruites...!

El fruit de Primavera penja a l'arbre
de la il·lusió, conreu de juvenesa;
l'enyorança d'amor, —¡fredor de marbre!—,
quan tot canta cançó... ¡plora tendresa!

Vermells capolls de l'Eternal Roser,
sublims somnis d'amor ja mustegat:
Per assolir-vos delera un jardiner
que, en mig del blau, s'atura ja cansat...!

Desig d'infant que vol la Lluna plena...!
Deler novell fruit de la fantasia...!
Batec etern de l'esperit que alena...!
Foc esmortit que crema una elegia...!

30—Març—1966.

RECANÇA...!

Si per la flama de l'Amor s'atansa
allò que el cor vol dir desdenyant noses,
el meu és hui bell portaveu de roses
que a un lleuger vol li ofrena sa gaubança...!

Tallant cel blau, em porta l'enyorança
de vells camins...! Ja les mirades closes
que em fa el retall, em diuen tantes coses...!
Records llunyans esclaten amb recança...!

Benvinguda siga la Primavera
que ve penjada al pic d'una falzia...!
Creuant la blava mar, ve joganera

fent-me agredolç somris, la melangia
d'un oblidat record...! Com cançonera
ferís mon cor amb caires d'elegia...!

31—Març—1966.

PASSIÓ

Mon muscle per capçal; mirades closes
d'uns ulls apassionats vora d'uns altres,
ferm bategar de pits que es diuen coses,
amb silencis d'amor...! Per a nosaltres
el temps no passa, i fent desdeny de noses
—com fa l'anèmona que l'onada besa—,
espiritats vivim eternes noces
amb la passió...! Oh bram de la Deessa,
deler sublim, vermell alé de flama...!
Carn sobre carn, —¡puix la passió ho reclama!—,
bevem l'aigua d'un riu que brama i crida,
amb tremolors d'un foc que és Font de Vida...!

12—Abril—1966.

LA MILOTXA

Com vola el catxerulo al cel pegant cuades,
estel de la vesprada d'un jorn primaveral...!
Senzilla geometria, —canyes empaperades—,
guarneixen un celatge que agrana un palmeral...!

Ja vola la milotxa al cim d'un fil penjada
per gràcia de la cua que hem fet d'un vell retall..!
La brisa marinera, amb goig d'enamorada,
engronsa la milotxa, floquet del blau cristall...!

Sublim deler d'infant quan ve la Primavera...!
Passió d'un novell somni que vola adelerat...!
Mon cor té melangia, també volar delera,
vol fer com la milotxa, però... !amb el fil trencat!

19—Abril—1966.

NOVELLA PRIMAVERA

Perquè canta el rossinyol adelerat
al més amunt d'un roure, a la roureda...?
Perquè amb dolça cançó respon l'arbreda
fent-li el duo al cant tornassolat...?
"Quan ferida d'Amor un cor delera,
és perquè ja ha arribat la Primavera".

Festejant a la flor del taronger,
perquè l'aigua fa música al sequiol...?
Perquè mon cor s'enfloc a amb el consol
de l'esclat d'un capoll en un roser...?
"Creuant la mar, el pic d'una falzia,
ens du l'Amor amb caires d'elegia".

Perquè la nit d'Abril febra tremola
quan reb tendra mirada de la Lluna...?
Perquè batega el cor de verge bruna
quan llàgrimes d'argent l'Estel marmola...?
"Quan la tenebra parpella rossa albor,
és que ja hi som al Regne de l'Amor".

20—Abril—1966.

QUART MINVANT

La Lluna minva sa rodona esfera
desfent-se amb raigs d'argent lluint la nit.
L'estel infant, —desig sublim—, delera:
Vol agarrar-la, mostrant-nos-la amb el dit.

La Lluna, fadrina ja prou vella,
per dar-li goig al somni d'un xiquet,
va desfent-se, —¡oh càndida donzella—,
donant-se al tendre infant poc a poquet.

La flor del meu voler fa meravella
quan delerós llurs pètals vull collir:
Amb mig somris s'enfuig fent-se rosella
per a només al blat daurat guarnir.

21—Abril—1966.

PLAÛRA DE LA NIT

Ferit d'amor pel cant de la Sirena
que amb sa molsuda veu lleugera esclata;
enlluernat per l'argentada escata
quan davalla a la mar la Lluna plena,
mon esperit, recolzat a la molsa,
guaitant l'amorós plany a vora mar,
amb la flassada d'argent del davallar,
es tapa un tremoló de febra dolça...!

Oh cant de la Sirena benamada,
espiritatsospir que ens fa la mar...!
Rebent consol i goig d'un sospirar,
somnia embolicant-me amb una onada...!

23—Abril—1966.

LA MAR MARMOLA QUEIXES...!

La mar marmola queixes d'amor apassionat
quan és acarorada pel sospirar del vent,
que, més que corre, vola, pujant adelerat
al cim de blanca escuma: Té fam de firmament

L'udol de les clapisses, — ¡la mar s'ha fet mun-
[tanya!—,
s'enlaira capgirant-se pel torb d'un caragol.
Núvols, — ¡semblen llops negres!—, ganyolen a
[l'onada
quan ja se'n va, poruga, cercant pau i consol!

I brama la tempesta, cueja el vermell llamp,
capitombant-se, l'aigua, remuga ferm soroll:
Amb tremolors, l'onada quan fa via un rellamp,
!se'n va a la quieta molsa per fer randa en un
[toll!

26—Abril—1966.

A María Virtudes Santamaría
Villagrasa, Regina de les Festes
de la Madalena, el més rendit
vassall del seu Reialme d'Amor.

Madalena, 1967.

PEL CAMÍ DELS MOLINS

Quan passeje al Camí dels Molins,
quan al cel fa embolics la falzia,
quan desperta mon cor, cançoner,
pel somris de flairosa elegía;
quan la mar s'engarlanda amb galfins
i un capoll, esclatant al roser,
fa l'embuc a una rosa, sa aimia,
és que som a l'Abril, missatger
d'un Reialme sublim que es vol fer,
pel conreu de l'Amor... ¡POESIA!

Quan la sèquia pregona aigua clara
esguitant a les flors del caixer;
quan al Toll pasparís teixidor
fa sa randa, nadant juganer;
quam somnia desperta atzavara
cara al cel, delerosa d'albor,
bategant ferm desig pregoner,
és que arriba farcit de blavor
el Reialme sublim de l'Amor
a cavall del ressò d'un deler...!

Quan s'engronsa la quieta gavina
somniadora, al caliu de la mar;
quan l'escuma s'enlaira a l'onada
que s'enfuig per l'afany de brodar;
quan tremola la vela llatina
pel garbí jovenall passionada,
quan uns llavis desitjen besar,
quan són closos els ulls de l'amada,
un Reialme eternal canta albada
a l'Abril, amb joíós pregonar...!

Passejant pel Camí dels Molins,
quan al cel fa embolics la falzia,
vaig a soles guaitant cor endins,
l'horitzó per on ve l'elegia...!

14—Maig—1966.

A Maria del Carmen Albiol,
Regina de les Festes de Sant
Pere, 1966.

“A voreta de la mar
hi ha una donzella,
que broda un mocadoret
per a la Reina...”

(Popular)

¡A LA REGINA!

Per ser enguany Regina benamada
que el Grau de Castelló vol comboiar,
avui vull fer, —!millor ho fa l'onada!—,
d'un Reialme d'Amor, ferm pregonar...!

Novell somrís de verge enamorada,
escuma blanca garlanda de la mar,
ros albirar de rossa matinada,
estel de quieta nit, lleu parpellar...!

Joiós consol, far del blavenc palau
que al mariner d'ulls blaus dones la pau
amb ton mirar de bruna marinera:
¡Que ton Reialme siga etern, Regina,
com ho és l'estàtic vol de la gavina
quan la poncella esclata en Primavera...!

Maig—1966.

A BERNAT

Curt de garró, molsut, nas de picola,
panxa prou plena, xalina i boina al cap,
passejava amb paxorra, picant sola
del tràfec quotidià, de nom BERNAT
i com gos falderet, cognom d'ARTOLA.
Quan estava al seu maset baix l' emparrat,
llavors bé treballava sa perola
i era poeta punyent, destarifat...!

Volia dir la dolça galania,
i amb lleugers versos cantava una cançó,
o plorava son cor una elegia
tan sucosa, més tendral que l'aubelló...!
Al més amunt, BERNAT, la POESIA
que mai més ningú farà ací a Castelló...!

11—Juny— 1966.

A María del Carmen Albiol,
Regina de les Festes de Sant Pere
del Grau.--1966.

¡PLANY D'AMOR!

Bella Deessa de les Aigües Blaves,
flor eternal de marinera escuma,
somni d'amor d'ulls negres i pell bruna,
Regina del meu cor...!

Si la sageta de ton mirar em claves,
raig argentat de nacarada Lluna,
somni d'amor d'ulls negres i pell bruna,
oh marinera flor,

jo reviure en un món de poesia
i volaré com vola la gavina,
farcida de blavor...!

I somniaré volant a sobre el blau,
—desig sublim de l'esperit poeta—,
fins quan el vol novell d'una oroneta,
embolicant-se al cel del llis palau,
et parlarà d'amor...!

I a l'albirar joiosa Primavera,
quan entendràs la veu de blava onada,
—¡sempre novell i misteriós llenguatge!—,
en l'amorós esclat de rossa albada,
amb la quietud de nit de Lluna plena,
la Mar Llatina vos portarà un missatge,
puix té experiència de vella enamorada...!

I en el quiet somniar d'un despertar,
—¡agredolç despertar de juvenesa!—,

quan rebràs d'un Estel blau parpellar
i amb la llum de l'AMOR l'ànima encesa,
potser que plores, donzella, a vora mar...!
I aquella blanca, estàtica gavina,
com no tindrà el conreu de ton mirar,
a l'ombra de la Blava Mar Llatina,
s'allunyarà volant pel ribamar...!

Juny, 1966.

¡DIS - MHO, OCELL...!

Dis-m'ho ocell, tu que voles amplàries
ben deslligat dels lligams que a la terra,
tenen a l'home, —¡malanada desferra!—,
pres per la por, delerant lluminàries...!

Mai no has estat de tenebra reblit...?
Mai t'ha ofegat una negra flassada...?
On és la llum...? Tu la trobes al cel...?
Jo aguarde al vent que esbargaixca la nit,
sóc delerós d'albirar a l'Estel,
nunci del ros, la color de l'albada...!

Però no vull una albada de dol,
mai no el vermell, sempre el ros amb el blau...!
Que siga el món per a tots bell palau,
on germanats caminem sota el sol...!

5—Novembre—1966.

ROMANÇ NADALENC

Per ser de la soca,
per castellonenc,
faré, —¡hui pertoca!—,
romanç nadalenc...!

Repic de batzoles, ressò de tabals,
per tota la volta de Vila i Ravals...!

Per una drecera
que porta a la vall,
alçant polseguera
baixava un cavall...!

Qui serà aquell vell
de cabells com l'or...?
I diu un donzell:
Aquell és Melxor...!

Per l'assagador
que baixa a la mar,
s'albira un camell:
Serà el de Gaspar...!

I el Rei Baltasar...?

Al rompre l'albada
ja estava a Canet
amb una gentada
gelant-se de fred...!

Tots volen menjar
la figa albardada
per beure un doset...!

Per tota la volta de Vila y Ravals,
repic de batzoles, ressò de tabals...!

Els tres Mags d'Orient
ja són al Pinar...!

Amb quatre argelagues
s'han fet l'esmorzar:
Xulletes torrades

en rústega llar,
i unes butifarres
del budell cular...!
Després... ¡cavalcades
pels camins del cel,
—la cua entre cames—,
cercant a l'Estel...!

Davant va Melxor;
seguint-lo, Gaspar;
darrere el tresor,
i el Rei Baltasar...!
Són els missatgers
d'un Regne eternal,
enguany... ¡pregoners
de Nit de Nadal!

Repic de batzoles, ressò de tabals,
per tota la volta de Vila i Ravals...!

Se'n van...? Que se'n vagen...!

Nosaltres quedem
menjant-nos les figures,
bevent l'aiguardent...!

Mongetes tancades
dins d'un perolet,
—molt escarotades—,
fan riure al Xiquet...!
Per fer-se més bones
i anar recte al Cel,
s'enfloquen, —són dones—,
guarnint-se de mel...!

Soroll de cassoles,
nadales, torrons,
panolles, fioles,
versets i cançons...!
Vixca la gatzara
i el terrabastall...!

Fins una atzavara
va a Missa de Gall...!

Per tota la volta de Vila i Ravals,
repic de batzoles, ressò de tabals...!

Nadal, 1966.

FLOR DE ROMANÍ

Jo no tinc cap flor
per guardar-la al si;
collirà mon cor
la de romaní...?

.....

—Pastoret, què tens...?

—Deler de muntanya
per cercar la flor
que enyora mon cor
quan l'Abril s'afanya...!

—Pastoret, on vas...?

—Com l'Amor s'afanya,
per curar la flor
floquet de mon cor,
vaig a la muntanya...!

—Pastoret, què fas...?

—Sóc a la muntanya
per collir la flor
que enflaira a mon cor
quan l'Abril s'afanya...!

—Pastoret, d'on vens...?

—Quan l'Amor s'afanya
pels camins del cor,
vinc de la muntanya
de collir la flor...!

Pastoret, què tens...?
Pastoret, on vas...?
Pastoret, què fas...?
Pastoret, d'on vens...?

.....
Sortós pastoret
que és a la muntanya...!
Pel goig de l'antull
que delera el cor,
cerca, cura i cull,
la novella flor
quan l'Abril s'afanya...!

Jo no tinc cap flor
per guardar-la al si;
collirà mon cor
la de romaní...?

30—Desembre—1966.

1870

1871

1872

1873

1874

1875

1876

1877

1878

1879

1880

1881

1882

1883

1884

1885

1886

1887

1888

1889

1890

1891

1892

1893

1894

1895

1896

1897

1898

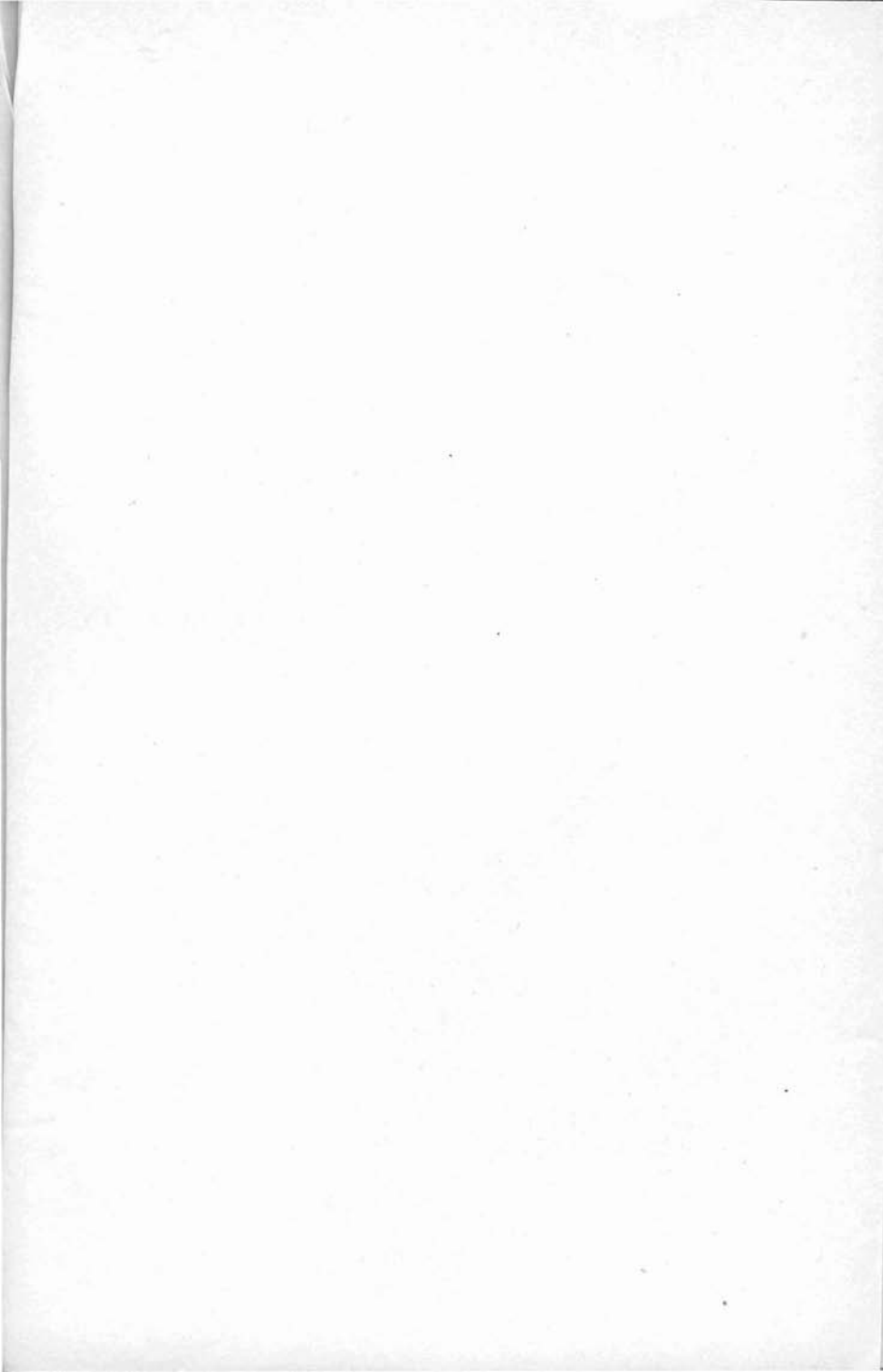
1899

1900

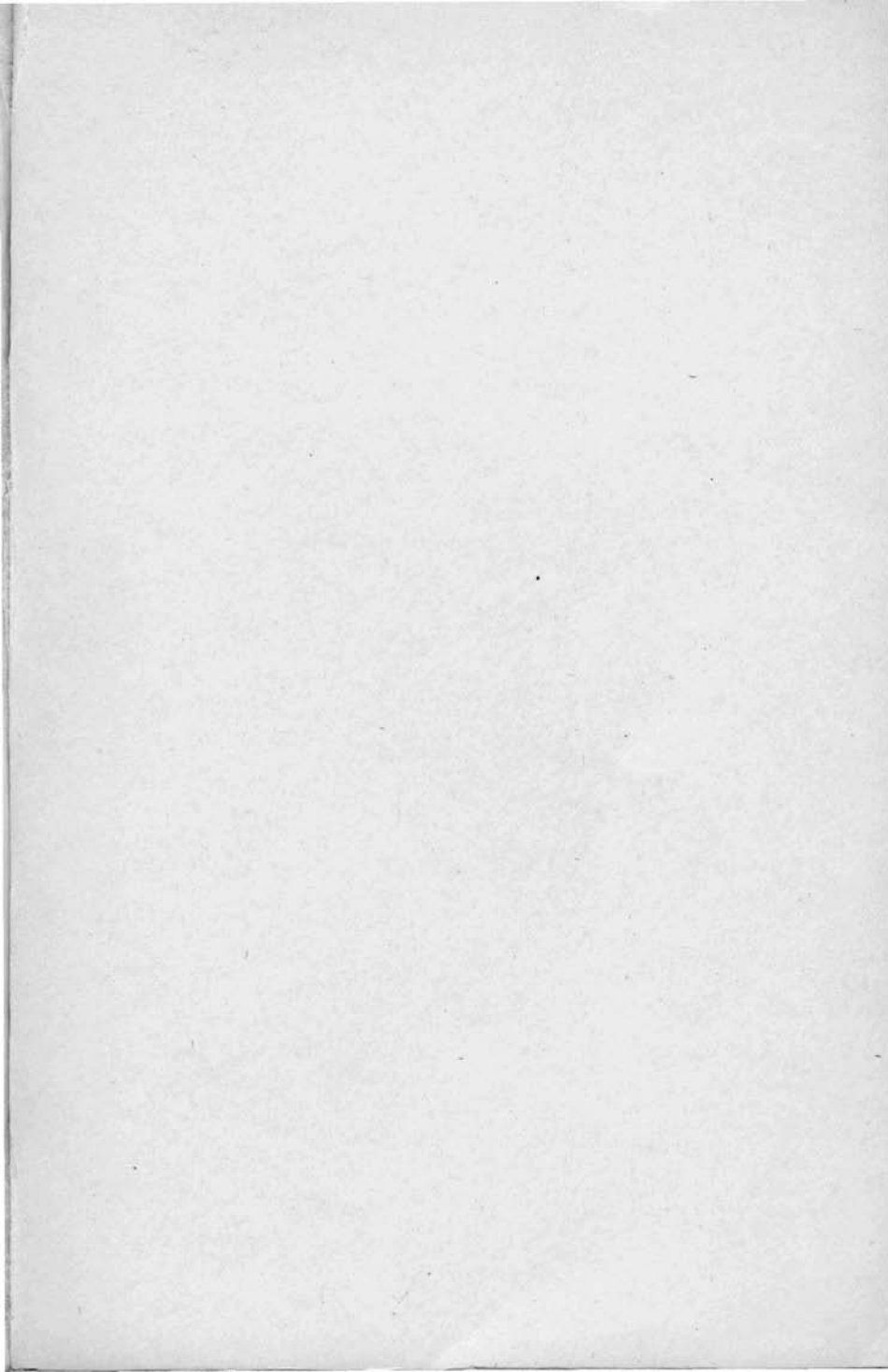
TAULA

	<u>Pàgina</u>
BRANCAL	5
Missatge de pau.	9
Camins de somni.	10
Lluna plena.	11
Poema en argent.	12
L'hora quieta.	13
Cançoneta de primavera.	14
El Cant de la Sirena.	15
Esclat.	16
El bany.	17
¡Anfitrite immortal!	18
Llàgrimes dolçes.	19
Dissabte de Maig.	20
Castells de molsa.	24
Conversa de mariners.	25
A vora mar.	26
Cançó dels tres cors.	27
Tempesta.	28
A una flor.	29
Cementiri de pins.	30
Pressentiment.	31
Enyorança.	32
Amor...!	33
A la fi el vaig trobar...!	34
El nostre Campanar.	35
Benedicció de taula.	37
Plou i fa sol.	38
Cançó de bressol.	39

	<u>Pàgina</u>
Cançoneta.	40
Cançoneta per a xiquets.	41
Cançoneta en blau.	42
Jocs de xiquets.	43
Nadala.	44
Cançó nadalenca	45
Nadala castellonenca.	47
Nadaleta.	49
Marineret de Castella.	50
Contalla per a infants.	51
Albada de Madalena	55
El vent.	56
Pel traspàs de la mareta...!	57
¡Somni d'Amor!	58
A la marjal, ben prop del ribamar...!	59
Divendres Sant.	61
L'anèmona.	62
Batec etern.	63
Recança...!	64
Passió.	65
La milotxa.	66
Novella Primavera.	67
Quart minvant.	68
Plaüra de la nit.	69
La Mar marmola queixes...!	70
Pel Camí dels Molins!	71
¡A la Regina!	73
A Bernat.	74
¡Plany d'Amor!	75
Dis-m'ho, ocell...!	77
Romanç nadalenc.	78
Flor de romaní.	80

	Pàgina
Cançoneta	40
Cançoneta per a xiquets	41
Cançoneta en blau	42
Jocs de xiquets	43
Nadales	44
Canto madalena	45
Redals carlellenencs	47
Italoleta	49
Marinerot de Castella	50
Contalla per a infants	51
Affada de Madalena	52
Si veni	53
Pel tragàs de la marxa	54
(Joani d'Amor)	55
A la marjal, ben prop del Marjal	59
Divendres Sant	61
L'Armonia	62
Balet cler	63
Ritòrica	64
Pària	65
La rialla	66
Novella Primavera	67
Quèst murvat	68
Flaira de la nit	69
La Misa nardada quèst	70
Sel Cami dels Molins	71
(A la Regia)	72
A Bernat	74
(Elsy d'Amor)	75
Dit-m ho, ocull	77
Romanc nadalenc	78
Fior de romani	80

GC63